

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.763/2011/10.szám

A Kúria a dr. Elek Zsolt ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Knoll Judit jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóhatározat felülvizsgálata iránt indított perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2011. augusztus 30. napján kelt 9.K.27.317/2009/26. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 29. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 9.K.27.317/2009/26. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 114.200 (száztizennégyezer-kétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a 2005-2007. évek költségvetési kapcsolatainak átfogó ellenőrzését folytatta le a felperesnél. Egyebek mellett - a számítási módszert nem vitatva - megállapította, hogy a felperes az üzemanyag-megtakarítást saját-, és mástól munkavégzésre átvett gépjármű vezetői részére 0-30 %-os mértékben fizette ki, kivéve a felperes tagjai közé tartozó P. S-t, aki egyben az ügyvezetők édesapja: ő az ellenőrzött években a megtakarítás 77,54 %-át, 86,5 %-át, illetve 81,5 %-át kapta kézhez. Értékelése szerint - hivatkozással adózás rendjéről szóló 2003. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. § (7) bekezdésére -, P. S. esetében a 30 % feletti kifizetés, valódi tartalma szerint, a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja. törvény) 25. § (1) bekezdése alapján önálló tevékenységből származó, összevonás alá eső jövedelem.

Az elsőfokú hatóság egészségbiztosítási járulék, nyugdíj biztosítási járulék és szakképzési hozzájárulás adónemekben

1.903.000 forint adókülönbözetet, az adóhiány után adóbírságot és késedelmi pótlékot állapított meg. Az P. S-t érintő jogkövetkezményeket csak 2006. áprilisától vonta le, mivel őt korábban másik gazdasági társaság alkalmazta. A felperes, mint kifizető által levonni elmulasztott szja után az Art. 172.§ (10) - illetőleg 2008. január 1-től (14) - bekezdése alapján 924.000 forint, az P. S-nak a jövedelméről nem megfelelően kiállított igazolás miatt, az Art. 172.§ (1) bekezdés e/ pontja alapján, 100.000 forint, összesen 1.024.000 forint mulasztási bírságot szabott ki.

Az alperes a 2899610614. számú határozatával a késedelmi pótlék összegét megváltoztatta, ezt meghaladóan az elsőfokú határozatot „hatályában fenntartotta” (az Art. 138.§ (1) bekezdése szerint helyesen: helybenhagyta).

Az elsőfokú bíróság - mellőzve a felperes tanúbizonyítási indítványát - jogerős ítéletével elutasította a keresetet. Rögzítette, hogy az Szja. törvény 25. § (2) bekezdés a/ pontja lehetőséget biztosít a gépjárművezetők számára az általuk elért futásteljesítmény után üzemanyag-megtakarítás adómentes kifizetésére. A felperes gyakorlata alapján azonban csak a juttatás 30 %-a tekinthető adómentesnek. P. S. esetében a kifizetés nem felel meg a futásteljesítménynek, a 30 % feletti rész adóköteles volt. Az is megállapítható volt, hogy a jövedelemről részére kiadott igazolás tartalma nem megfelelő, az szja levonása és megfizetése elmaradt: helytálló volt a mulasztási bírság alkalmazása. Az adóbírság és a mulasztási bírság kiszabásának jogcíme nem ugyanaz, a dupla szankció alkalmazására történő hivatkozás alaptalan.

Az adóhatóság nem sértette meg az üzemanyag kifizetésekhez kapcsolódóan a tájékoztatási kötelezettséget, a szükséges tényállást feltárta, és a felperes nem bizonyította, hogy az adóhatóság megállapítása nem valós adatokon alapul.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, illetőleg a kereseti kérelemnek megfelelő ítélet meghozatalát kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdésének megsértésével hozott ítéletet, ugyanis az adóhatóság nem a valós adatokra alapítottan hozta meg határozatát, elmulasztotta tényállás-tisztázási és bizonyítási kötelezettségét, számos ponton megsértette a törvények rendelkezéseit. Mindezt előidézte, hogy elmaradt a tanúk meghallgatása. A revízió csak arra törekedett, hogy az érintett üzemanyag-megtakarítás adóvonzatait megállapíthassa, a felperesnek az ellenőrzési jegyzőkönyv kibocsátását megelőzően már nem volt lehetősége további

bizonyítékok előadására. Álláspontja szerint sérült az Art. 1.§ (5) bekezdése és 97.§ (3) bekezdése is, mert az adóhatóságnak tájékoztatnia kellett volna a felperest arról, hogy nem szabályszerű a kifizetett üzemanyag megtakarítás.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában tartását kérte, mert az a tényállást megfelelően rögzítette, a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket helyesen értelmezte.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria észlelte, hogy az alperesi határozat rendelkező része nem az Art. 138.§ (1) bekezdésének megfelelő terminológiát alkalmazta. Mivel azonban a másodfokú rendelkezés valós tartalma kétséget kizáróan megállapítható volt, a hiba nem keletkeztetett hivatalból észlelendő, abszolút hatályon kívül helyezési okot. Ezért a Kúria érdemben elbírálta a felperes felülvizsgálati kérelmét.

Az Szja tv. 25.§ (2) bekezdés a/ pontja következtében a jövedelem kiszámításánál nem kell figyelembe venni azt a bevételt, amelyet - az egyéb törvényi feltételek megtartása mellett - a társas vállalkozás által üzemeltetett gépjármű vezetőjeként - az általa teljesített kilométer-távolság (futásteljesítmény) alapulvételével - üzemanyag-megtakarítás címén kap.

A futásteljesítményen alapuló üzemanyag- megtakarítás lehetőségének és mértékének meghatározása, az Szja tv. keretei között a társas vállalkozás mérlegelésére tartozik. A felperes által meghatározott szabályokat, számítási módot az alperes elfogadta, megállapítását ehhez képest tette meg. A felperes a juttatás szabályainak meghatározásakor törvényi lehetőséggel élt, majd saját előírásaitól eltérve kívánt adómentes juttatást adni saját tagjának: erre azonban nincs mód. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben az alperes nem a mindenáron való adóztatás lehetőségét, hanem az adózási szabályok, ezen belül a felperes saját előírásai megtartásának kötelezettségét vizsgálta.

Az ellenőrzési eljárás lezárulása nem eredményezi az adóigazgatási eljárás befejezését, így a felperesnek az ellenőrzési jegyzőkönyvet követően is volt lehetősége bizonyítékok előterjesztésére. Az adózók attól sincsenek elzárva, hogy esetleges bizonyítási indítványukat csak a peres eljárás során terjesszék elő (Kfv.I.35.741/2011/4.szám), - mint ahogy élt is ezzel a lehetőséggel a felperes -, a késedelmes előterjesztéséből eredő kockázatokat azonban viselniük kell.

A perben felajánlott tanúbizonyítás kapcsán azt kell kiemelni, hogy a tényállás a felperes bizonylatai alapján megállapítható volt, így tanúbizonyítási indítványnak nem kellett helyt adni, annak mellőzése nincs hatással a tényállásra.

Az Art. 170.§ szerinti adóbírság kiszabására adóhiány megállapítása esetén kerül sor, míg a 172.§ szerinti esetekhez kapcsolódó mulasztási bírság alkalmazására akkor, ha az adókötelezettségek adóhiányt nem eredményező megsértését észlelik.

Az alperes az adóbírságot a felperes terhére különböző járuléknemekben keletkezett adóhiány után szabta ki. Szja adónemben adóhiányt, vagy arra vezető adókülönbözetet nem állapítottak meg: a szankcionált magatartás a téves (nem valós jövedelemről) kiállított igazoláshoz, illetve a felperes, mint kifizető levonási kötelezettségének elmulasztásához kapcsolódott, az adóhatóság jogalkalmazása-, és a jogerős ítélet megállapítása jogszerű volt.

Az adóhatóságot terhelő tájékoztatási kötelezettséget az alapelvi szinten az Art. 1.§ (5) bekezdése tartalmazza, amely az egyes adójogi intézmények speciális szabályaiban nyer konkrét tartalmat. Az ellenőrzésre vonatkozó speciális normák - 97.§ (3) bekezdés - az adóigazgatási eljárás közigazgatási döntésére irányadó indokolási szabályainak az előzményei: az adóellenőr az ellenőrzés során köteles a tényeket, körülményeket, adatokat értékelni, az adózót, képviselőjét, meghatalmazottját, alkalmazottját az ellenőrzés során tett megállapításairól tájékoztatni; az adóellenőr köteles az adózó által felajánlott bizonyíték visszautasítását előzetesen szóban, majd az ellenőrzésről szóló jegyzőkönyvben írásban is indokolni. Az ellenőrzés ennek a kötelezettségének eleget tett, ezen okból jogsértés nem állapítható meg.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az iratoknak megfelelő, pontos tényállást rögzített, megjelölte és alkalmazta az irányadó jogszabályokat, indokolása során ütköztette a tényállási elemeket, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte, eleget tett a Pp. 206.§ (1) bekezdés szerinti kötelezettségének. Erre tekintettel a Kúria az első fokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2012. december 6.

Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Huszárné dr. Oláh Éva sk. előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró

